

Franciszek Karpiński
RDZA ŻELAZO ZMOCUJE

SIELANKI

Do Justyny. O wdzięczności

Dokąd płyniesz, rzeczko mała?
Niesiesz dań królowi twemu.
Wodyś od morza dostała,
Wracasz ją morzu swojemu.

Nic cię w biegu nie zatrzyma:
Ni drzewo, ni brzeg zielony,
Justyna z swymi oczyma
Ni Koryła flet uczony.

Justyno, patrz, ta smereka
Jak bardzo w górę się wspina!
Mniemasz, od ziemi daleka,
Że już o niej zapomina?

Spuszcza jej swoje nasienie,
Stąd ją młodzieżą okrywa
I za samo wyżywienie
Stem darów jeden dar zbywa.

Być wdzięczną – ty nie znasz tego,
W twym uporze nieodmienna.
Nie życzę-ć ja ci nic złego,
Aleś jest sroga, kamienna.

Może me zasługi małe
Niewarte twojej wdzięczności,
Ale to serce zbolełe
Warte całej twej liitości.

Kiedys cię ktoś spyta z boku:
„A gdzie jest to dobre chłopię?” –
A ja w tym wdzięcznym potoku
Już się natenczas utopię.

Pożegnanie z Lindorą w górach

Pójdźmy na koniec smutnego Kluczowa,
Tam ją wśród łąki będziemy żegnali
I choć przed okiem naszym las ją schowa,
My jeszcze za nią będziemy wołali:

Lindoro, cóżeś zrobiła?
Sierotyś nas zostawiła.

Rzeczko ty mała! W które tylko kraje
Popłyniesz, wszędzie powiadaj po drodze,
Że już Lindora z nami się rozstaje.
Bądź świadkiem, jak jej żałujemy srodze!

Lindoro, cóżeś zrobiła?
Sierotyś nas zostawiła.

Powiedzcie, lasy, i wy, góry dawne:
Czy piękniejszego co w tych stronach było?
Jak wy będziecie odtąd z tego sławne!
Lecz jak się prędko światło wasze skryło!

Lindoro, cóżeś zrobiła?
Sierotyś nas zostawiła.

Wieśniak swym małym dzieciom kiedyś powie:
„Dziatki, Lindory wyście nie widzieli!
Piękna jak wiosna i czerstwa jak zdrowie,
Biała jak ten śnieg, co się w górach bieli”.

Lindoro, cóżeś zrobiła?
Sierotyś nas zostawiła.

„Pasterze trzody swoje porzucali,
Żeby ją widzieć, a harde z pięknego
Ciała pasterki twarz swą zasłaniali.
Dziatki, ciężko-ż wam widzieć co równego!”.

Lindoro, cóżeś zrobiła?
Sierotyś nas zostawiła.

Już ponad rzeczkę nie będziesz chodziła
I bielszej nogi nikt w niej nie umyje!
Oko wesołe, usta i twarz miła –
Wszystko się z twoim oddaleniem kryje.

Lindoro, cóżeś zrobiła?
Sierotyś nas zostawiła.

Nie masz Lindory! Czegoż tu czekamy?
Rozbiegnijmy się w różne gór tych strony.
Co nam po wszystkim? Lindory nie mamy,
Został nam po niej żal nieutulony.

Lindoro, cóżeś zrobiła?
Sierotyś nas zostawiła.

Do Justyny. Tęskność na wiosnę

Już tyle razy słońce wracało
I blaskiem swoim dzień szczyści,
A memu światłu cóż to się stało,
Że mi dotychczas nie świeci?

Już się i zboże do góry wzbiło
I ledwie nie kłos chce wydać,
Całe się pole zazieleniło –
Mojej pszenicy nie widać!

Już słowik w sadzie zaczął swe pieśni,
Gaj mu się cały odzywa,
Kłóć powietrze ptaszkiwie leśni,
A mój mi ptaszek nie śpiewa!

Już tyle kwiatów ziemia wydała
Po onegdajszej powodzi,
W różne się barwy łąka przybrała,
A mój mi kwiatek nie schodzi!

O, wiosno, pókiż będę cię prosił,
Gospodarz zewsząd stroskany?
Jużem dość ziemię łzami urosił,
Wróć mi urodzaj kochany!